

stand vilde han ikke reise derimod, skøndt han selvfølgelig ansaa Lovforslagets Forslag for bedre egnet til Bedtægelse. Derstil skal jeg kun bemærke, at Lovforslagets egne Bestemmelser kunde siges at være et Kompromis mellem de to stillede Ændringsforslag, det ene af den ærede 1ste Landssthingsmand for 7de Kreds (Hauerslev) og det andet af mig, idet Lovforslagets Forslag i Grunden forener begge de to Ændringsforslaags Egenskaber. Mit Forslag overlader Valget af Dyrskuekommissionerne til Amtsraadene ligesom hidtil. Det ærede Medlems Forslag vil, at Landboforeningerne direkte og alene skulle vælge dem; man skulde altsaa synes, at det var et heldigt Kompromis, det, som Lovforslagets Text bestemmer; men der gives dog Tilfælde, hvor det netop ikke er det Heldigste at staa ind paa Kompromisveien, det er heller ikke altid saa, at Middelveien kan betegnes som den „gylde“ Middelvei. Jeg tror i alt Fald, at i det foreliggende Tilfælde forener Regjeringsforslaget egentlig noget af det Glette ved begge Forslag. Det kan ikke negtes, at det medfører overordentlig meget Omkostning — det ærede Medlem for 7de Kreds har allerede gjort opmærksom derpaa — det er et meget stort Apparat, der skal sættes i Bevægelse med Hensyn til den Forslagsret, der tænkes givet Landboforeningerne. Sikker er det, at der er mange Kredse og Distrikter, hvor der er et Utaal af Landboforeninger. I den Kreds, hvor jeg hører hjemme, er der allerede 7 Foreninger, og da Landboforeningerne som bekendt ere svært ved at „kælve“ — jeg tør vel bruge dette Udtryk i en Lov om Husdyravl, — saa kan der ventes endnu flere, idet politiske Hensyn kunne bevirke, at Landboforeninger dele sig efter politiske Partier; i et andet Distrikt er der, som allerede fremhævet af en foregaaende æret Taler (Hauerslev) notorisk 9 Foreninger, der skal altsaa foreslaas og indstilles 72. Nu kunde det paa en vis Maade siges, at det i en overordentlig Grad forøger Sikkerheden for, at der bliver en Masse af gode Væmmere at vælge imellem, jo flere der kommer. Jeg vil nu ikke gaa saa vidt, som det ærede Medlem, der mente, at Amtsraadet kunde vælge alle Medlemmer, der vare indstillede fra en Landboforening og lade de øvrige Foreninger være uden Hensyn; — deri er jeg enig med den ærede Minister, at det vil neppe kunne tænkes, at det sker — jeg sætter, at Amtsraadet tog alle de mulige Hensyn, det kunde til Landboforeningerne, og at de altsaa fordelte det saaledes, at de 4 virkelige Dommere, der skulle vælges mellem de 72 Mænd, som det ærede Medlem

omtalte, bleve valgte ud af 4 forskjellige Landboforeninger, saa bliver det dog saaledes i det Distrikt 5 Landboforeninger, der slet ikke faae Andel i Valget af Dyrskuekommissionerne. At dette vilde vække en ganske overordentlig Misnøie, idet de ville betragte sig som ikke værende repræsenterede og som værende udelukkede, tvivler jeg slet ikke om. Jeg tror derfor, at det vilde være langt bedre, lempeligere, simplere og langt lettere, og at man vilde være mere tilfreds i hvert Distrikt, dersom det, som hidtil, overlades til Amtsraadene alene at vælge Dommere. Nagtet jeg langtfra, hvad jeg strax udtalte, anser denne Fremgangsmaade som den bedste eller anser den for et Ideale med Hensyn til Valget af Dyrskuedommerne, tror jeg dog, at den faktisk set vil være langt bedre og langt mere tilfredsstillende i alle Henseender. — Naar den ærede 2den Landssthingsmand for 6te Kreds (Casperen) bebrejdede mig, at den Stilling, jeg indtager her i Dag, og det af mig stillede Ændringsforslag stod i en bekynderlig Modsetning til den Maade, hvorpaa jeg ved et andet Ændringsforslag tidligere havde søgt at værne om Landboforeningernes Ret, at værne dem mod Formynderskab, tror jeg, at han i saa Henseende har set betydelig fejl. Det er netop det, som mit Ændringsforslag her, ved Siden af sit Hovedformaal, sigter til, nemlig at værne Landboforeningerne mod Formynderskab. Baade Regjeringens Forslag og det ærede Mindretals Forslag ville netop sætte Landboforeningerne i en Stilling, hvorved de just ikke kunne siges at komme under Formynderskab, men hvorved de dog komme i Afhængighed dels lige overfor Amtsraadenes Valg, og dels lige overfor den blinde Lykke, som Lodtrækning er. Jeg vilde ikke have havt saa meget mod det ærede Mindretals Forslag om Valgmaaden, naar jeg ikke fandt, at det skjæmmedes ganske overordentlig ved denne Lodtrækning, thi det kan jo dog ikke nægtes, at skal Afgjørelsen træffes mellem disse 72 Mænd, som det ærede Medlem selv stillede op, om, hvem der skal være Dommere og hvem der skal udfydes, saa tror jeg dog, at det maatte siges, at man kunde gjøre Regning paa det bedste Resultat, naar Amtsraadet skulde udfyde, fremfor naar dette skulde ske ved den blinde Lykke, Lodtrækningen. Jeg har derfor ikke kunnet tro andet, end at man vilde værne Landboforeningerne bedst ved enten at give dem en virkelig og direkte Valgret — men ikke paa den Maade, at Lodtrækningen skulde være det Afgjørende, og det ærede Medlem vil vide, at jeg i Udvalget har stillet dertil